

“Tað eru tínar kenslur, sum hanga á vegginum. Tín húð,” sigur Torbjørn Olsen, sum viðgongur, at hann er nervøsur, hvørja ferð hann skal hava eina sýning. “Men tað er týðningarmikið at sýna fram. Eg hevði ikki verið sami listamaður, um eg ikki sýndi fram. Og so hevði eg eisini verið djúpt ólukkuligur,” staðfestir listamaðurin, sum í januar í ár fekk ársins Mentanarvirdisløn.

Mynd: Finnur Justinussen

Dorit Hansen

Tað bankar á dyrnar hjá familjuni Olsen úti í Grønlandi. Uttanfyri standa nakrir floksfelagar hjá Torbirni. Tey ganga í sjeynða flokki, men Torbjørn hevur ikki verið í skúla í nakrar vikur. Hann er lagstur inni.

Og nú standa floksfelagarnir á trappuni og spyrja eftir honum.

– Jú, Torbjørn er inni, sigur mamman.

Hon fer eftir soninum, men hann vil ikki út. Vil ikki heilsa upp á floksfelagarnar og vil ikki aftur í skúla.

Nakrar mánaðir frammanundan hevði mamman verið við honum niðri hjá Niels Arge, tí drongurin sá so illa. Honum hevði dámt væl í skúlanum øll barnaárin, men nú var hann farin at siggja verri og verri, og hjá Niels Arge kundu tey staðfesta, at hann mátti hava brillur.

– Tá eg tók brillurnar uppá í skúlanum, vendu øll sær við, og onkur segði “brilluskortur”, so eg tók tær av aftur beinanvegin og koyrði tær ongantið upp á aftur í skúlanum.

– Eg sá ikki tað, sum lærarin skrivaði á talvuna, og eg treivst verri og verri. Og so gavst eg og legðist inni. Eg vildi ikki siggja fremmandafólk.

Var tað smædni ella kenslusemi?

– Bæði tvey, haldi eg. Eg havi altíð verið øgiliga smæðin og eri tað enn. Men eg var 13 - 14 ár tá. Alt kenslusemi brýtur út tey árin.

Tá ið børnini fóru í skúla, sat Torbjørn heima og teknaði, og tá ið tey fóru út at spæla, sat hann eisini heima og teknaði.

– Eg var nógv í Vík sum barn, tí mamma mín var haðani, og har teknaði eg eisini nógv. Mammubeiggi mín var øgiliga interesseraður í list, og honum dámdi altíð so væl mínar tekningar. Eg var bara 11 ár, tá hann fortaldi mær, at eg kundi fara niður at læra til listamálara.

– Longu tá avgjörði eg, at tað var tað, eg vildi.

BENSIN SKAL TIL

Tá ið Torbjørn var ungur, arbeiddi pápi hansara á Skipasmíðjuni. Í dag arbeidir hann sjálvur á ovastu hædd í

einum av stóru ídnaðarbygningunum. Tað er her vit bæði hittast til samrøðu ein kaldan leygardag í februar. Her hittast eisini fortíðin og nútíðin, føroyska ídnaðarsøgan og dagsins listaumstøður.

Smalar, brattar trappur ganga upp á fjórðu hædd, har Torbjørn heldur til. Vit taka tó ikki trappurnar, men stóru ídnaðarlyftuna. Skramblandi maskinljóð, manna-fólkarísl á veggnum og ein hálvsúrur angi av farnari tíð fylgja okkum upp.

Onnur listafólk hava eisini arbeidshøli her, men Torbjørn er einsamallur ovast uppi. Hann og bogaskjótarnir, sum bara skjóta vetrarkvøld, og tá er alíkavæl ov myrkt til at mála. Hendan dagin er gott ljós inni, og málningar standa fram við veggnum, klárir at verða sýndir fram í Klaksvík í mars.

– Tað er kalt, men eg skal koyra hitan frá, sigur listamaðurin, tá hann gongur undan mær inn í stóru høllina. Hann heingir slitna, brúna leðurjakkna á ein knáka og flytir tveir elektriskar ovnar við gassfløskum tættari yvir til djúpa lenistólin og krakkin.

...framhald á síðu 14